

Luggemise d.

I.

Lada = kink.

Üks au = wäärt wanna mees tuli õhto pole liinast ladalt koio, selge peaga ja terve arruga. Poeg ja minnia, kel perre wallitsus olli, ei sanud aega ladale minna. Sepärrast et praego kallid ilmad ollid juhtund, mis fellsammal seggatsel süagisel arwaste nähha, tahtsid need hoolsad nored perrewallitsejad enneminne koio jada ja omma odre leikust lõppetada, kui et olleksid omma kallist aega ja rahha tühja lada = kaimisse läbbi raisanud. Wanna mees ei olnud ka mitte lada pärrast liina teed katsnud, waid mu asia pärrast, mis

nüüd kohhe luggejattele tahhame teada anda. Ommeti temma olli seäl ladal ka omma armsa minnia peäle mõttehuid, kes kui priisk tõteggija inimenne ja kui moistlik ning lahke perrewallitseja wägga wanna tadi mele järrel olli, ja peagi ennem weel kui lihane poeg issegi. Olli minniale üks illus sidi räätik tonud. Kui noor naene tedda süddamestikkult olli se eest tannanud, ütles wanna mees temmale: „Hoyis kallimat lada = kinki ollen seäl sunnute walmis murretsenud, ja ledan kink, et lähhad sedda tõmuga wasto wõtma.“ — Mis se peaks ollema, tadekene? küsis minnia. — Saad warsti sedda kuulda, kostis teine. Anna agga ni paljo aega, et ommad koddused rided selga pannen, pipo kätte wõttan ja sängi peäle mahha istun.

Kui se tehtud, hakkas wanna mees nenda räkima: Teate, lapsed, mis asia pärrast se õiete olli, et liinna läksin, ja et ei olnud mitte lada pärrast. Üks minnia isse palund, et piddin katsuma, sedda kulamisse